

FILM POLSKI

prezentuje

debiut fabularny
Izabeli Szyłko

Produkcja: POLSKA
Czas trwania: 78 min.
Premiera: 16 maja 2008 r.

TWÓRCY

Reżyseria:	Izabela Szyłko
Scenariusz:	Izabela Szyłko
Zdjęcia:	Wojciech Staroń
Montaż:	Ewa Smal
Muzyka:	Grzegorz Turnau
Scenografia:	Marian Zawaliński
Kostiumy:	Małgorzata Obłozą
Dźwięk:	Andrzej Żabicki
Charakteryzacja:	Grażyna Kula
Kierownictwo produkcji:	Anna Wojdat
Producent:	Włodzimierz Niderhaus
Produkcja:	Wytwórnia Filmów Dokumentalnych i Fabularnych

Współfinansowanie: Polski Instytut Sztuki Filmowej

OBSADA:

Alina Janowska	Maria
Wojciech Siemion	Leon
Szymon Bobrowski	Julian
Katarzyna Cynke	Młoda Maria
Piotr Fronczewski	Ojciec Marii
Władysław Kowalski	Antykwariusz
Sławomir Orzechowski	Albin Gąsiorek
Ewa Kwiatkowska	Matka Lusi
Ksawery Szlankier	Witold
Anna Majcher	Gąsiorkowa
Ludwika Najbauer	Lusia

SYNOPSIS:

Pogodna opowieść o starszej pani o imieniu Maria (Alina Janowska) próbującej naprawić błąd z przeszłości i odzyskać bezcenny naszyjnik. Bohaterka opracowuje niezawodny system, który ma jej zapewnić wygraną w kasynie. Poczynania wiekowej damy przyciągają zainteresowanie młodego hazardzisty (Szymon Bobrowski). Postanawia zdobyć jej zaufanie i rozpracować metodę. Osobą pani Marii interesuje się też emeryt z sąsiedztwa (Wojciech Siemion). W retrospekcjach śledzimy dramatyczne wydarzenia sprzed lat, w wyniku których Maria lekkomyślnie straciła naszyjnik – symbol młodości i miłości.

O FILMIE:

Pierwszy klaps na planie „Niezawodnego systemu” padł 28 sierpnia 2007 roku. Akcja rozgrywa się w Warszawie i tam kręcone były wszystkie zdjęcia. Mieszkanie głównej bohaterki i podwórko, na którym rozgrywa się wiele scen, zlokalizowano na Nowym Mieście, przy ul. Starej, natomiast mieszkanie Leona na ul. Sękocińskiej. Przedwojenny dom Marii został zaaranżowany w nowym domu na Ochocie. Do zdjęć w kasynie wynajęto Hotel Victoria. Sceny kręcone były w szalonym pędzie, ponieważ ekipa mogła tam przebywać tylko jeden dzień. Dlatego też wejście i hall kasyna udaje Hotel Europejski. Antykwariat w starym stylu znalazł się na Placu Hallera na Pradze. Tam też Izabela Szyłko osobiście próbowała przejechać Alinę Janowską własnym samochodem, gdyż – zdaniem pani reżyser – filmowy kierowca był za mało dynamiczny. Scena ta znalazła się w filmie, a przestrach Aliny Janowskiej jest autentyczny. W filmie "zagrał" też diamentowy naszyjnik wypożyczony od firmy W. Kruk. Ze względu na jego ogromną wartość przywożono go na plan tylko wtedy, kiedy był potrzebny jako rekwizyt. Ostatni klaps padł 19 września 2007 r.

LABORATORIUM SCENARIUSZOWE STOWARZYSZENIA FILMOWCÓW POLSKICH:

Laboratorium Scenariuszowe to specjalny program dla młodych twórców filmowych powołany do życia z inicjatywy Marcina Pieczonki – Przewodniczącego Koła Młodych Stowarzyszenia Filmowców Polskich w 2005 r. Głównym celem Laboratorium, prowadzonego przez

Stowarzyszenie Filmowców Polskich, jest wsparcie początkujących artystów i wspieranie ich w drodze do debiutu. Zajęcia, szkolenia i warsztaty dają szansę na spotkanie z mistrzami kina – reżyserami, scenarzystami, producentami. Wykłady i seminaria uczą pracy nad scenariuszem od pomysłu na film po jego sfinalizowanie. Uczestnicy programu wyłaniani są w drodze konkursu. Do Laboratorium mogą się zgłaszać osoby, które nie zrealizowały jeszcze żadnego scenariusza filmu fabularnego.

W ten sposób, pod opieką artystyczną Macieja Dejczer, powstawał też scenariusz filmu „Niezawodny system”. Izabela Szyłko była uczestniczką pierwszej edycji Laboratorium Scenariuszowego.

PARĘ SŁÓW OD TWÓRCÓW:

IZABELA SZYLKO reżyserka, autorka filmów i programów dokumentalnych. Absolwentka wydziału dziennikarstwa Uniwersytetu Warszawskiego, stypendystka „Media Production Services” w Wielkiej Brytanii na kierunku reżyseria i produkcja telewizyjna, uczestniczka pierwszej edycji Laboratorium Scenariuszowego. W latach 1991 – 2001 współpracowała z Telewizją Polską jako reporterka i autorka filmów dokumentalnych przy takich programach jak „Ekspres Reporterów”, „Reporterzy Dwójki Przedstawiają” (m.in.: „Nic mi się złego nie może stać”, „Wiesław Myśliwski – miejsca, których nie ma”, „Najdłuższa podróż Józefa Barana”). Ma też na swoim koncie cykl programów dokumentalnych dla Amerykańskiej Agencji do Spraw Rozwoju Międzynarodowego (USAID). „Niezawodny system” jest jej debiutem fabularnym.

JAK POWSTAWAŁ „NIEZAWODNY SYSTEM”

Jedną z inspiracji do napisania scenariusza było opowiadanie Aleksandra Puszkina „Dama pikowa”. Wiekowa hrabina zna sprawdzoną metodę - jak wygrać wielkie pieniądze, jednak jej system to nie tylko zwykła kombinacja cyfr; sprawdza się dopiero wtedy, gdy spełnione są pewne warunki.

Gdy zastanawiałam się, kto mógłby zagrać główną rolę od razu przyszła mi na myśl Alina Janowska. Bardzo mi zależało, żeby rolę tę zagrała aktorka, która w rzeczywistości ma tyle lat, co moja bohaterka, i

dobrze by było, żeby to była prawdziwa gwiazda. Na szczęście pani Alinie spodobała się postać hrabiny hazardzistki, więc pierwszy etap - pozyskanie gwiazdy - miałam już za sobą. Wystarczyło „tylko” znaleźć producenta.

Zdawałam sobie sprawę z tego, że choć historia jest ciekawa, w scenariusz trzeba jeszcze włożyć dużo pracy. I wtedy nieoczekiwanie pojawiła się taka możliwość, i to pod okiem fachowców. Mój pomysł został zakwalifikowany do Laboratorium Scenariuszowego i tam przeszedł miejscami rewolucyjne wręcz zmiany.

Ostatnim etapem Laboratorium Scenariuszowego było spotkanie z producentami na Festiwalu w Gdyni. Tam udało mi się zainteresować moim scenariuszem pana Włodzimierza Niderhaus, szefa WFDiF. A potem jeszcze lekcja cierpliwości – dwa lata przygotowań, starań o pozyskanie funduszy, by wreszcie pod koniec sierpnia 2007 roku rozpocząć zdjęcie.

Kiedy zaczęliśmy, wszystko potoczyło się ekspresowo. Moim największym zmartwieniem nie było – czy zdążymy (pracując wcześniej w telewizji byłam przyzwyczajona do pośpiechu), ale – jak Alinie Janowskiej uda się wytrzymać tak mordercze tempo. Na 20 dni zdjęciowych musiała być obecna na planie przez 17 (!), i to od świtu do nocy. Jednak pani Alina nie dawała po sobie poznać zmęczenia i znosiła moje uwagi i prośby o kolejny dubel ze stoicką cierpliwością. Każdego ranka witała ekipę nowym dowcipem i dzięki jej przyjaznemu stosunkowi do świata udało się stworzyć na planie niemal rodzinną atmosferę.

W ogóle ekipa była świetna. Miałam taki cichy plan: ponieważ ja w filmie fabularnym jestem kompletnym debiutantem – wszyscy inni powinni być doświadczonymi fachowcami, żebym miała od kogo się uczyć. I to się udało. Dzięki umiejętnościom negocjacyjnym kierowniczkii produkcji – Anny Wojdat – przy skromnym, debiutanckim budżecie udało się skompletować bardzo profesjonalny zespół i doborową obsadę. Miałam dużo szczęścia, bo spotykałam samych przyjaznych mi ludzi. Myślę, że jakiś wpływ na to musiał mieć również sam scenariusz. Od początku budził pozytywne emocje, powodował, że wszyscy pracowali z zapałem, wkładając w ten film jakąś dobrą część siebie. Mam nadzieję, że tę pozytywną energię będzie również można poczuć z ekranu i pozostanie ona z widzami na dłużej.

Izabela Szylo

Alina Janowska urodzona 16 kwietnia 1923 roku wybitna aktorka teatralna, telewizyjna, filmowa i estradowa. Legenda polskiej kinematografii. Czynn timer uczestniczyła w Powstaniu Warszawskim, była łączniczką batalionu „Kiliński” pod pseudonimem „Alina”. Już podczas wojny uczęszczała do szkoły tańca Janiny Mieczyńskiej, by w latach 1945-1947 uczyć tam choreografii. Egzamin aktorski zdała eksternistycznie w Łodzi w 1948 r. Współpracowała z Teatrem Syrena od samego początku jego istnienia, jeszcze w Łodzi, aż do 2000 r. („Polaków życie seksualne” Andrzeja Zaorskiego było ostatnim przedstawieniem, w którym tam wystąpiła). Występy na tej scenie estradowej zaowocowały propozycjami do filmu. Debiutancką rolę zagrała u Leonarda Buczkowskiego w pierwszym powojennym filmie fabularnym „Zakazane piosenki”, a zaraz potem w komedii „Skarb” tego samego reżysera. Współpracowała z Teatrem Narodowym pod dyrekcją Juliana Tuwima (1947-1949), z Teatrem Wojska Polskiego (potem Dramatyczny) (1949-1952), Teatrem Komedia (1966-1980), a także kabaretami: Szpak, STS, Buffo i „Wieczorkiem przy mikrofonie”. Przez dwa lata wykładała interpretację piosenki w Szkole Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie (1962-1964). Od 1961 r. związana była z Teatrem Telewizji, gdzie debiutowała u Konrada Swinarskiego w spektaklu „Przesada”. Wystąpiła w wielu filmach, w tym w takich komediach, jak „Och, Karol” Romana Załuskiego (1985) czy „Rozmowy kontrolowane” Sylwestra Chęcińskiego (1992). Stworzyła pamiętne kreacje w serialach telewizyjnych: „Wojna domowa” (1965), „Stawka większa niż życie” (1967), „Wielka miłość Balzaca” (1973), „Czterdziestolatek” (1974) i „Czterdziestolatek 20 lat później” (1993) oraz ostatnio „Złotopolscy” (1998). Za swoje osiągnięcia artystyczne była wielokrotnie nagradzana. W latach 1961-1967 rokrocznie otrzymywała Srebrną Maskę – nagrodę dla najpopularniejszej aktorki, w 1996 r. uhonorowana została Prometeuszem – Nagrodą Artystyczną Polskiej Estrady za szczególne osiągnięcia dla sztuki estradowej. W tym roku Alina Janowska obchodzi jubileusz 85. urodzin, a film Izabeli Szylko „Niezawodny System” jest jej wielkim powrotem na duży ekran.

Wojciech Siemion aktor teatralny i filmowy, reżyser, dyrektor teatrów. W latach 1947-50 studiował na Wydziale Prawa na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Na początku swojej drogi artystycznej statystował w Teatrze im. Wojciecha Bogusławskiego w Kaliszu oraz uczęszczał do Studium Dramatycznego Karola Borowskiego. Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Warszawie ukończył w 1951 r. Stworzył niezapomniane role w wielu teatrach w Polsce, m.in. w Polskim

w Szczecinie, Polskim we Wrocławiu, oraz warszawskich: Ateneum, Powszechnym, Komedia, Narodowym. W latach 1966-1968 był Dyrektorem Artystycznym Teatru Komedia, a w 1972 r. założył Teatr „Stara Prochownia”. Współpracował także z STS-em oraz Kabaretem „Pod Egidą”. Przez wiele lat był wykładowcą Akademii Teatralnej w Warszawie. Na dużym ekranie debiutował w 1951 r. w filmie „Załoga” Jana Fethke. Wystąpił w takich filmach, jak „Zezowate szczęście” Andrzeja Munka (1960), „Giuseppe w Warszawie” Stanisława Lenartowicza (1964), „Poszukiwany, poszukiwana” Stanisława Barei (1972), „Ziemia obiecana” Andrzeja Wajdy (1974), „Kolejność uczuć” Radosława Piwowarskiego (1993), „Przedwiośnie” Filipa Bajona (2000). Szczególną sympatię i uznanie widzów przyniosły mu role w serialach: „Czterej pancerni i pies”, „Rodzina Leśniewskich”, „Alternatywy 4”, a ostatnio „Złotopolscy”.

Szymon Bobrowski w 1994 r. ukończył Państwową Wyższą Szkołę Filmową, Telewizyjną i Teatralną w Łodzi. Debiutował rolą w filmie „Kamień na kamieniu” w reżyserii Ryszarda Bera (1995). W latach 1996 – 1999 był aktorem Teatru Polskiego w Poznaniu, a od 2000 roku jest związany z Teatrem Powszechnym w Warszawie. Wystąpił w filmach: „Życie jako śmiertelna choroba przenoszona drogą płciową” Krzysztofa Zanussiego (2000), „Samotność w sieci” Witolda Adamka (2006) czy „Hania” Janusza Kamińskiego (2007). Wielką popularność przyniosła mu rola prawnika Bartka Malickiego w serialu „Magda M”.